

การศึกษาเกี่ยวกับการจัดการกลุ่มสะสมทุนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนแบบยั่งยืน : กรณีศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดลองใช้รูปแบบของกลุ่มสะสมทุนที่เหมาะสมกับกลุ่มสะสมทุนที่จัดตั้งขึ้นมาตามแนวคิดของชาวบ้าน เพื่อให้กลุ่มสะสมทุนสามารถพัฒนาต่อไปได้อย่างยั่งยืน และเพื่อให้กลุ่มสะสมทุนเป็นแหล่งเงินทุนให้กับชุมชนและสามารถพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ได้ใช้วิธีการศึกษาแบบมีส่วนร่วม (PAR) กับกลุ่มตัวอย่าง 2 หมู่บ้าน จากการศึกษาพบว่า กลุ่มเครดิตยูเนียนบ้านสารภีมีอัตราการขยายตัวของเงินทุนเรือนหุ้นค่อนข้างสูง เฉลี่ยต่อเดือนร้อยละ 13.46 และอัตราการเพิ่มขึ้นของสมาชิกก็ค่อนข้างสูงเฉลี่ยต่อเดือนร้อยละ 10.53 และสามารถปล่อยเงินกู้ให้กับสมาชิกได้นำไปลงทุนประกอบอาชีพ ซึ่งถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาได้รวดเร็ว และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาต่อไปได้อย่างยั่งยืน ส่วนกลุ่มตัวอย่างบ้านป่าสักน้อยมีอัตราการขยายตัวของเงินทุนเรือนหุ้นค่อนข้างต่ำ เฉลี่ยต่อเดือนเพียงร้อยละ 3.75 และอัตราการเพิ่มขึ้นของสมาชิกก็ต่ำเช่นกัน เฉลี่ยต่อเดือนเพียงร้อยละ 3.41 แต่กลุ่มก็สามารถปล่อยเงินกู้ให้กับสมาชิกได้นำไปลงทุนประกอบอาชีพและเพื่อการศึกษาของบุตร การดำเนินงานของกลุ่มนี้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร และมีการพัฒนาค่อนข้างช้า ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน ได้แก่ สมาชิกและกรรมการมีความเข้าใจในหลักการดำเนินงานของเครดิตยูเนียน คณะกรรมการมีความเสียสละและมีคุณธรรม การมีระบบบัญชีที่สามารถตรวจสอบได้ การมีระบบสวัสดิการคุ้มครองสมาชิก มีการให้การศึกษาอย่างต่อเนื่อง และการมีระบบเครือข่าย ส่วนปัญหาอุปสรรคในการพัฒนากลุ่ม ได้แก่ ผู้นำชุมชนไม่ให้การสนับสนุน เกิดความแตกแยกในชุมชน ถูกต่อต้านจากเจ้าหน้าที่ของรัฐในพื้นที่ ความไม่เข้าใจหลักการของเครดิตยูเนียนอย่างแท้จริง กลุ่มมีเงินทุนน้อย คณะกรรมการไม่มีความเสียสละ และระยะเวลาในการวิจัยสั้นเกินไป สำหรับข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการออมในชุมชนควรจะร่วมมือกันศึกษาและพัฒนารูปแบบของกลุ่มสะสมทุนให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ควรเปิดโอกาสให้ชุมชนได้ทราบถึงข้อดี ข้อเสียของกลุ่มสะสมทุนในรูปแบบต่างๆ และให้ชุมชนได้ตัดสินใจเลือกกลุ่มสะสมทุนที่เหมาะสมเอง องค์การบริหารส่วนตำบลควรเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมการออมทรัพย์ของชุมชน ควรมีการฝึกอบรมทางด้านบัญชีและทบทวนบทบาทของคณะกรรมการอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลควรจะมีความจริงใจในการแก้ปัญหาด้านเงินทุนจนให้ชุมชนสามารถช่วยเหลือตนเอง และสามารถที่จะพัฒนาแหล่งเงินทุนของตนเองให้มีความยั่งยืนต่อไป

The study of saving group management for sustainable community economic development : a case study for Chiang Mai Province had threefold objectives, i.e., a trial to use an appropriate form of a saving group to the groups which were established by the villagers, the continuation of a sustained economic development of the saving groups, and the grant for the groups to be the source of investment funds in order to efficiently develop a community economy. This study utilized a methodology of Participatory Action Research (PAR) and used the sample groups from two villages. The outcomes of the study showed that the groups of credit union in Sarapee Village had a higher rate of growth of capital stock, on the monthly average of 13.46 percent, and the rate of growth of their members was rather high, about 10.53 percent per month. These groups of credit union were capable to grant loans to their members to do some kinds of their career, showing that this sample groups were very efficient and capable to sustainably develop.

On the contrary, the groups of credit union in Pasak Noi Village had a low rate of growth of capital stock on the average of merely 3.75 percent per month. The rate of increase in their membership was also low about 3.41 percent per month. But the group could be able to grant loans to their members to do some careers and to be used as an expenditure for their children's education. Their undertaking was not so successful and developed rather slowly. Factors helping sample groups to be successful in doing business were their members and boards' understanding in the principles of credit union. The board of credit union was sacrificial and had its own virtue. It also had an accountability on the system of book keeping and a good system of welfare for their members. The continual education of their member was a primary interest of its purpose. Its network was equally significant. There were, of course, some problems of group development. They were the leaders of community who did not support the concept of credit union, the breakdown of community, the resistance from the local authority, the misconception of principles of credit union, small amount of capital of the group, the board's lack of sacrifice, and too short period of time for analysis.

The suggestion derived from this study was that every one involving with the promotion of community saving ought to cooperate in education and development of a more appropriate form of the saving group. The community should have a chance to know about the strength and the weakness of different forms of saving group. The community should have their own choice to select an appropriate form of saving group. The Tambon Administration Organization should have a role in the promotion of community saving. The continual training of their personnel in accounting and the review of the role of its board were very important. The government should have a real intention to solve the financial problems of the community until it could help itself to develop its source of capital fund sustainably.